

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 września 2023 r.

sprawy **A. K.**

uniewinnionego od zarzutu z art. 217 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt II Ka 338/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 9 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 34/21,

postanowił

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
2. **obciążyć oskarżycielkę prywatną K. F. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że w dniu 2 stycznia 2021 r. w mieszkaniu przy ul. [...] w K. naruszył nietykalność cielesną K. F. w ten sposób, że przytrzasnął drzwiami jej lewą dłoń powodując otarcia i zaczerwienienia skóry, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Kole, wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 34/21, uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Koninie, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej, wyrokiem z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt II Ka 338/22, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wniosła kasację od wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucając mu:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów zebranych w sprawie, zwłaszcza błędną ocenę dołączonego do niniejszej sprawy nagrania z przebiegu zdarzenia, którego stenogram dołączono do apelacji, z którego wynika, w powiązaniu z zeznaniami naocznych świadków zdarzenia E. F., R. F. i pokrzywdzonej K. F. oraz dołączonymi zdjęciami z uszkodzeniami ciała na dłoni lewej u pokrzywdzonej z dnia zdarzenia, a także notatką urzędową policjantki D. Z. uczestniczącej zaraz po zdarzeniu w interwencji, z której wynika, iż policjantka widziała u pokrzywdzonej otarcia naskórka lewej dłoni, a tym samym A. K. w dniu 2 stycznia 2021 r. w mieszkaniu przy ulicy [...] w K. naruszył nietykalność cielesną K.F. w ten sposób, że przy użyciu znacznej siły przyciskał drzwiami jej lewą dłoń znajdującą się pomiędzy drzwiami a futryną tych drzwi, powodując otarcie i zaczerwienie naskórka na wierzchniej części lewej dłoni pokrzywdzonej to jest dopuścił się czynu zabronionego z art. 217 § 1 k.k., co niezasadnie doprowadziło do utrzymania w mocy przez Sąd Okręgowy w Koninie w niniejszej sprawie wyroku Sądu Rejonowego w Kole z dnia 9 sierpnia 2022r. wydanego w sprawie o sygn. akt II K 34/21, na mocy którego uniewinniono oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, a nie może budzić wątpliwości, że A. K. w dniu zdarzenia naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonej i dopuścił się czynu zabronionego z art. 217 § 1 k.k., a tym samym jego odpowiedzialność karna w niniejszej sprawie nie może budzić żadnych wątpliwości, zwłaszcza że nadrzędnym celem postępowania karnego jest dochodzenie do prawdy materialnej i dlatego orzeczenie uniewinniające A. K. od zarzucanego mu czynu nie może się ostać i jest rażąco krzywdzące dla oskarżycielki prywatnej K. F.; nadto Sąd Okręgowy w Koninie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku bezpośrednio nie odniósł się do stawianych zarzutów w apelacji i opisanych wyżej dowodów, wręcz niezgodnie z logiką, doświadczeniem życiowym oraz obowiązującymi przepisami bezrefleksyjnie

podtrzymał argumenty i twierdzenia zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w Kole, w sytuacji gdy w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może budzić żadnych wątpliwości, iż oskarżony A. K. w dniu 2 lutego 2021 r. dopuścił się zarzucanego mu czynu naruszenia nietykalności cielesnej na szkodę K. F.;

2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, a w szczególności dowodu z nagrania z tego zdarzenia dołączonego przez pokrzywdzoną do akt niniejszej sprawy, na którym widać i słyszać, jak w momencie, gdy pokrzywdzona wielokrotnie krzyczy, żeby oskarżony otworzył drzwi, gdyż przycisnął drzwiami jej rękę, to oskarżony w tym momencie jedną dłonią zapiera się o stół, aż ten stół się przesuwają, a pozostałą częścią ciała dociska drzwi i dopiero gdy podchodzi do niego syn stron małoletni F. i ciągnie ojca za rękę to oskarżony puszcza drzwi i od nich odchodzi, następnie wzburzona pokrzywdzona podchodzi do oskarżonego i pokazuje mu, że ma otarcia na lewej ręce w wyniku dociskania przez niego drzwi, gdy ona swoją dłoń miała włożoną pomiędzy drzwiami a futryną drzwi, a do apelacji został dołączony stenogram dwóch nagrań z dnia 2 stycznia 2021 r. z przebiegu przedmiotowego zdarzenia, przy czym nagrania dołączone są do akt niniejszej sprawy; tym samym Sąd Okręgowy w Koninie zignorował całkowicie dowód z niniejszego nagrania dołączonego przez pokrzywdzoną z przebiegu przedmiotowego zdarzenia, które potwierdza, że oskarżony dociskając drzwi w tym momencie spowodował u pokrzywdzonej otarcie naskórka oraz zaczerwienienie na dłoni tej ręki; wskazane nagranie zostało poparte spójnymi i konsekwentnymi zeznaniami pokrzywdzonej oraz jej rodziców, którzy byli naocznymi świadkami przedmiotowego zdarzenia; tym samym całkowicie niewiarygodne są odmienne twierdzenia oskarżonego, zwłaszcza że z przedmiotowego nagrania pokrzywdzonej wynika, iż także oskarżony nagrywał przebieg niniejszego zdarzenia i zaskakujące jest że nie przedłożył tego nagrania ze swojego telefonu, a nie uczynił tego, gdyż wówczas musiałby przedstawić dowód obciążający go w niniejszej sprawie, że naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonej;

3. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, a w szczególności zapisów z notatnika służbowego policjantki D. Z. z dnia 2 stycznia 2021 r. uczestniczącej w interwencji zaraz po zdarzeniu i nieokazanie wskazanego notatnika policjantce w sytuacji gdy była ona przesłuchiwana około półtora roku po zdarzeniu i z uwagi na znaczny upływ czasu oraz na dużą ilość podejmowanych interwencji w jakich uczestniczy miała prawo nie pamiętać okoliczności zdarzenia, a okazanie przedmiotowego notatnika służbowego na pewno spowodowałoby, że wiele okoliczności mogłyby policjantka sobie przypomnieć, albo odnieść się do tych zapisów, a w szczególności w zakresie wpisanego do notatnika obrażenia ciała pokrzywdzonej w postaci otarcia naskórka dłoni lewej ręki;

4. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę dowodów, że mimo podniesionego zarzutu apelacyjnego Sąd Okręgowy w Koninie nie zauważył, iż Sąd Rejonowy w Kole wpisał do uzasadnienia zaskarżonego wyroku, iż policjantka L. K. dość stanowczo miała podać, że pokrzywdzona podczas interwencji nie miała żadnych obrażeń ciała na dłoni, w sytuacji gdy policjantka zeznała w tym zakresie odmiennie, że ona nie pamięta czy pokrzywdzona miała obrażenia ciała w czasie interwencji, nadto z notatnika policjantki D. Z. wynika, że pokrzywdzona miała obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka dłoni lewej ręki, a policjantka L. K. nie dokonywała zapisów w swoim notatniku z tej interwencji; takie ustalenia są krzywdzące dla pokrzywdzonej, gdyż są niezgodne z rzeczywistym przebiegiem przedmiotowego zdarzenia; nadto na podstawie załączonych do niniejszej sprawy zdjęć sporządzonych tego samego dnia w niedługim czasie po zdarzeniu ewidentnie wynika, że pokrzywdzona w wyniku zdarzenia doznała obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka wierzchniej dłoni jej lewej ręki i zaczerwienienie skóry; a także obrażenia ciała w postaci obtarcia naskórka lewej dłoni wynikają z treści zapisków policjantki D. Z. z przebiegu interwencji, która miała miejsce zaraz po zdarzeniu, gdyż w notatniku

służbowym policjantki jest zapis, że pokrzywdzona ma otarcie naskórka na lewej dłoni ręki, zresztą powyższe zostało potwierdzone w spójnych i konsekwentnych zeznaniach pokrzywdzonej i jej rodziców E. F. oraz R. F., którzy byli naocznymi świadkami przedmiotowego zdarzenia, a zatem odmienne ustalenia Sądu Okręgowego w Koninie są niezgodne z rzeczywistym przebiegiem przedmiotowego zdarzenia oraz rażąco krzywdzące dla pokrzywdzonej;

5. rażące naruszenie przepisu postępowania art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez oddalenie na rozprawie apelacyjnej wniosku dowodowego w postaci uzupełniającego przesłuchania świadka policjantki D. Z. w sytuacji, gdy z treści jej notatnika służbowego wynika, że ona u pokrzywdzonej widziała otarcia naskórka na dłoni lewej ręki, co wpisała do swojego notatnika, a Sąd Rejonowy w Kole mając do dyspozycji wskazany notatnik służbowy nie dokonał jego okazania i wyjaśnienia rozbieżności w czasie przesłuchiwania świadka D. Z., dopiero gdy pokrzywdzona po przesłuchaniu wskazanego świadka zapoznała się z dokumentami znajdującymi się w aktach to okazało się, że w notatniku wskazana informacja jest zawarta i pismem z dnia 26 lipca 2022 r. pokrzywdzona bezzwłocznie złożyła wniosek o uzupełniające przesłuchanie wskazanej policjantki, zwłaszcza że przesłuchanie D. Z. odbyło się około półtora roku od zdarzenia i miała ona prawo nie pamiętać przebiegu zdarzenia, a zawarte wiadomości w notatniku służbowym na pewno pomogłyby świadkowi przypomnieć sobie przebieg zdarzenia i jakie ustalenia policjantka poczyniła w toku tej interwencji, w tym w zakresie doznanych przez pokrzywdzoną obrażeń ciała; nadto zgłoszenie wniosku o uzupełniające przesłuchanie wskazanego świadka prawie dwa tygodnie przed rozprawą powodowało, że Sąd Rejonowy w Kole miał możliwość wezwania świadka na ten termin rozprawy i nie można zasadnie zarzucać, że wskazany dowód zmierzał do przewlekłości postępowania; z przyczyn podanych powyżej oskarżycielka prywatna ponowiła wskazany wniosek dowodowy w apelacji, aby został przeprowadzony w toku postępowania apelacyjnego, jednakże Sąd Okręgowy w Koninie na rozprawie apelacyjnej oddalił ten wniosek dowodowy mimo, że zmierzał on do wyjaśnienia rzeczywistego przebiegu zdarzenia i naprawy błędu Sądu Rejonowego w Kole, który nie rozpytał w czasie przesłuchania w/w policjantki w zakresie sporządzonej

notatki w jej notatniku, mimo iż wskazany dokument znajdował się w aktach niniejszej sprawy w czasie przesłuchiwania świadka, a oskarżycielka prywatna w tym czasie nie była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i nie wiedziała jakie może podejmować czynności w czasie przesłuchiwania wskazanego świadka oraz na ten moment nie знаła treści notatnika służbowego w/w policjantki;

6. rażąco naruszenie przepisu postępowania art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia poprzez oddalenie na rozprawie apelacyjnej wniosku dowodowego w postaci wydania ustnej uzupełniającej opinii przez biegłego lekarza z zakresu medycyny sądowej R. U., w sytuacji gdy pokrzywdzona po wydaniu opinii pisemnej do akt niniejszej sprawy dołączyła czytelniejsze zdjęcia z dnia zdarzenia przedstawiające obrażenia ciała jakich doznała w wyniku przyciskania jej ręki drzwiami przez oskarżonego w postaci otarcia naskórka oraz zaczerwienienie skóry; tym samym zachodziła konieczność okazania biegłemu lekarzowi wskazanych zdjęć z obrażeniami ciała pokrzywdzonej, aby wypowiedział się co do charakteru widocznych obrażeń ciała na tych zdjęciach, jak również mechanizmu powstania tych obrażeń, a w szczególności czy wskazane liniowe obtarcie naskórka mogło powstać w okolicznościach podanych przez pokrzywdzoną; zatem oddalenie wskazanego wniosku przez Sąd Rejonowy w Kole było całkowicie niezasadne, zwłaszcza że zgłoszenie wniosku w tym zakresie nastąpiło w dniu 27 lipca 2022 r., czyli prawie dwa tygodnie przed rozprawą co powodowało, że Sąd Rejonowy w Kole miał możliwość wezwania biegłego na najbliższy termin rozprawy i nie można zasadnie zarzucać, że wskazany dowód zmierzał do przewlekłości postępowania; z przyczyn podanych powyżej oskarżycielka prywatna ponowiła wskazany wniosek dowodowy w apelacji, aby został przeprowadzony w toku postępowania apelacyjnego, ale Sąd Okręgowy w Koninie wskazany wniosek dowodowy na rozprawie apelacyjnej oddalił, a tym samym uniemożliwił dochodzenia prawdy materialnej w niniejszej sprawie, mimo że biegły lekarz w swojej pisemnej opinii nie wykluczył, że do naruszenia nietykalności cielesnej przez oskarżonego na szkodę pokrzywdzonej mogło dojść i zachodziła konieczność jego dosłuchania poprzez wydanie ustnej uzupełniającej opinii na rozprawie w niniejszej sprawie w celu wyjaśnienia wskazanych wyżej wątpliwości;

7. rażące naruszenie przepisu postępowania art. 7 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, że on nie przyciskał drzwiami dłoni pokrzywdzonej i nie dokonał naruszenia jej nietykalności cielesnej opierając się na okoliczności, że to on wezwał policję, w sytuacji co wynika z w/w nagrania pokrzywdzonej z przebiegu zdarzenia, że K. F. od razu po uwolnieniu jej przyciśniętej ręki przez oskarżonego zapowiedziała, iż wezwie policję na interwencję, to A. K. aby uprzedzić ten ruch pokrzywdzonej sam wezwał policję, aby jako pierwszy miał możliwość przedstawienia swojej wersji przebiegu zdarzenia, a tym samym okoliczność wezwania policji przez oskarżonego, w sytuacji gdy pokrzywdzona także zapowiedziała, że wezwie policję, nie jest żadną okolicznością wpływającą na zwiększenie wiarygodności oskarżonego; natomiast zebrany w sprawie materiał dowodowy, w postaci przedmiotowego nagrania z przebiegu zdarzenia, spójne i konsekwentne zeznania pokrzywdzonej i jej rodziców, a także zdjęcia przedstawiające obrażenia ciała jakie doznała pokrzywdzona w wyniku przyciskania drzwiami przez oskarżonego, poparte informacjami zawartymi w notatniku służbowym świadka policjantki D. Z., a także w świetle opinii biegłego R.U., który uznał, że można przyjąć, że przy niewielkich obrażeniach ciała zachodzi naruszenie nietykalności cielesnej pokrzywdzonej w rozumieniu art. 217 § 1 k.k., a zatem uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy czyn oskarżonego wypełnia znamiona czynu zabronionego zarzucanego oskarżonemu przez pokrzywdzoną w prywatnym akcie oskarżenia; zresztą to zdarzenie nie jest pierwszym negatywnym zachowaniem oskarżonego wobec pokrzywdzonej, ponieważ już wielokrotnie dopuszczał się nagannych zachowań wobec pokrzywdzonej, a w związku z takimi m.in. zachowaniami toczy się postępowanie karne przed Sądem Rejonowym w S. o nękanie, na dowód czego pokrzywdzona do apelacji dołączyła akt oskarżenia w tej sprawie prowadzonej pod sygn. akt II K [...].

Podnosząc powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Koninie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, wobec czego podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzuty podniesione w kasacji stanowią niemal wierną kopię zawartych w skardze apelacyjnej. Skarżąca stara się tym samym doprowadzić do ponownej kontroli orzeczenia Sądu I instancji, co jest sprzeczne z zasadą dwuinstancyjności. Zarzuty te zostały już bowiem rozpoznane przez Sąd odwoławczy, przy czym w ocenie Sądu Najwyższego, rozpoznano je rzetelnie i prawidłowo pod względem merytorycznym, czego Autorka kasacji w istocie nie kwestionuje, gdyż nie podnosi zarzutu rażącego naruszenia przepisu art. 433 § 2 k.p.k.

W zarzutach zawartych w punktach 1 - 4 i 7 kasacji skarżąca zarzuca Sądowi *ad quem* naruszenie przepisów prawa procesowego, które doprowadziło do dowolnej i wybiórczej oceny dowodów. Wszystkie te szeroko rozbudowane zarzuty stanowią nieuprawnioną polemikę z ustaleniami faktycznymi w sprawie, których prawidłowości nie można kwestionować na etapie postępowania kasacyjnego. Można wskazać na błędy, które doprowadziły sąd do nieprawidłowych ustaleń, co do faktów, ale to również jedynie wówczas, gdy zaskarża się wyrok sądu odwoławczego. Okolicznością, co do której nie ma wątpliwości w sprawie jest wystąpienie szarpaniny między rodzicami małoletniego F. w okolicach drzwi, znajdujących się w mieszkaniu zamieszkiwanym przez K. F., podczas wizyty oskarżonego u ich syna. Dogłębnie zanalizowany przez Sąd I instancji materiał dowodowy nie dostarczył jednoznacznych dowodów na to, że w trakcie tego zdarzenia doszło do naruszenia przez A. K. nietykalności K. F. poprzez przycięcie drzwiami jej lewej dłoni. W tym stanie rzeczy należało oskarżonego uniewinnić od popełnienia zarzuconego mu czynu. Rozstrzygnięcie to zaaprobowwała następnie instancja odwoławcza.

Kwalifikacja prawna omawianej grupy zarzutów nie zawiera ponadto żadnego odniesienia do postępowania drugoinstancyjnego, w tym w szczególności zasadniczego w tej materii przepisu art. 433 § 2 k.p.k. Wyjątkiem jest pierwszy zarzut, w którym skarżąca wskazuje na braki w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego, powołując się na treść art. 457 § 3 k.p.k. Od razu trzeba jednak zauważyć, że niezależnie od jakości uzasadnienia zaskarżonego wyroku, taki zarzut nie może być skuteczny, jako że w myśl obowiązującego od dnia 5

października 2019 r. przepisu art. 537a k.p.k., nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Pozostałe zarzuty opierają się na twierdzeniu o naruszeniu przez Sąd odwoławczy art. 5 § 2 i 7 k.p.k., które to przepisy nie były w ogóle stosowane w sprawie przez ten Sąd, gdyż ten nie czynił własnych ustaleń faktycznych. Tak sformułowane zarzuty kasacji – zorientowane na wykazanie błędów w ustaleniach odnośnie do faktów i odnoszące się *de facto* do orzeczenia Sądu I instancji nie mają charakteru kasacyjnego.

Zarzuty z punktów 5 i 6 podważają zasadność oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosków dowodowych w postępowaniu odwoławczym. W związku z tym wskazać należy, że oddalenie wniosków dowodowych jest uprawnieniem sądu, a skoro stosowanie przez sąd procedury przewidzianej w ustawie nie może być oceniane jako naruszenie prawa stron, do obowiązków skarżącego należy wykazanie, iż nieprzeprowadzenie wnioskowanych dowodów miało charakter rażącego naruszenia prawa i wywarło istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Zadaniu temu Autorce kasacji nie udało się sprostać.

Wnioski o przeprowadzenie uzupełniającego przesłuchania świadka D. Z. oraz uzupełniającej opinii biegłego lekarza na okoliczność obrażeń K. F. zostały prawidłowo rozpoznane i oddalone przez Sądy obu instancji, które słusznie uznały, że przeprowadzenie zawnioskowanych przez obrońcę dowodów nie doprowadzi do ujawnienia żadnych nowych ani istotnych w sprawie okoliczności, a zatem jest niecelowe i doprowadzi jedynie do przedłużenia procesu. Świadek D. Z. była już w sprawie przesłuchiwana i nie pamiętała szczegółów interwencji w sprawie zdarzenia, a trudno racjonalnie oczekiwać, że, jak twierdzi skarżąca, sam fakt zapoznania się tego świadka z notatką służbową sprzed lat spowoduje istotną zmianę w treści jego depozycji. Brak było również podstaw do uwzględnienia wniosku o przesłuchanie biegłego, nawet wobec przedstawienia przez oskarżycielkę dodatkowego zdjęcia dłoni. Jak zauważył Sąd I instancji nie wyniknęły z tego żadne nowe nieznane wcześniej okoliczności, które wymagałyby ponownej weryfikacji przez biegłego. Sąd Okręgowy, podobnie jak wcześniej Rejonowy, miał zatem podstawy, by przyjąć, że oba wnioski zmierzały w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania karnego i je oddalić.

Dostrzegając emocje towarzyszące stronom postępowania, warto poczynić na marginesie powyższych rozważań uwagę, że nie powinny one prowadzić ani do incydentów wzajemnej agresji – zwłaszcza w obecności dziecka – ani do nieuzasadnionego wzajemnego wszczynania postępowań sądowych. Także w niniejszej sprawie samo nieusatisfakcjonowanie oskarżycielki prywatnej wyrokiem Sądu odwoławczego nie stanowi podstawy do uwzględnienia wniesionej w jej imieniu kasacji od tego wyroku.

Wniesioną przez pełnomocnik oskarżycielki prywatnej kasację należało oddalić w tej sytuacji jako oczywiście bezzasadną, o kosztach postępowania orzekając zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ał]